

Z L O – věčná inspirace literatury

Je – li Bůh, odkud zlo?

Odkud však dobro, není – li ho?

Ptá se řecký filosof Epikuros pár set let před Kristem (341 -270). Od té doby – ba mnohem dřív, než mudrc o zlu takhle zafilosofoval, inspirovalo literáty – a nejen je. Vždyť už Múzy z Parnasu nabádaly své chráněnce, aby i zlo vtělili do svého umění. Zlo patří k životu člověka stejně jako dobro. Bez zla by nebylo dobra. Bez zla by byl člověk sotva statečný; v přítomnosti zla v sobě nachází netušené schopnosti. Dovede se mu hrdinně vzepřít či mu zbaběle podlehnout. Se zlem jsou spojeny vášně, silné emoce – škodit, trýznit, ničit..., ale i statečnost, obětavost, mnohdy smrt... Báječné inspirace pro spisovatele, básníka!

Zlo a dobro jsou promíchané jako barvy na malířově paletě; mohou však být i černobílé jako Stevensonův doktor Jekyll a pan Hyde.

Zlo na své zlo zpravidla v životě doplácí. Pohádky jsou pro to tím nejlepším příkladem. Než „zazvoní zvonec a pohádky je konec“ dočká se čtenář či posluchač potrestání zlého raracha a vysvobození zakleté princezny.

Zlo se ocitá na lavici obžalovaných, kde je pranýřováno; ale také popíráno profesionály – obhájci, kteří ho někdy musí omlouvat jako nutné zlo...

Zlo je inspirativnější než dobro. Životopisy světců nejdou „na dračku“. Zloduch, navíc napravený, zajímá čtenáře jistě víc, než dobrák od kosti.

Zlo má nespočtené podoby.

Co zlo vlastně je? A je zlo opravdu zlem? Vždyť pro jednoho může být i dobrem...

Zlo je vlastnost člověka, je jeho součástí. Co svět s člověkem stojí, bude střetávání dobra se zlem existovat. Nevysychající to studnice pro žízňivé mistry pera! Věhlasní hrdinové, i človíčkové, bez nichž by se ti bohatýři v zápase se zlem neobešli, budou literáty věčně inspirovat k novým Illiadám, románům, povídkám...

Zlo bylo, jest a stále bude věčnou inspirací literatury.

Marta E h l o v á